

1. (НЕ) ОБРАНИЙ

Мій брат — супергерой, і я теж міг би ним стати, якби мені не припекло подзюрити.

Мене звати Люк Паркер, мені одинадцять, я живу в тихому районі Лондона з мамою, татом та старшим братом Заком. І хоч раніше ніяким супергероем він не був, нарікаючи сина таким іменем, батьки ніби передчували, що він колись-таки начепить плащ та маску й рятуватиме сиріт із палаючих будинків. Ні, ну реально, це ж не ім'я, а просто звуковий ефект якийсь! Ото як у коміксах, коли супергерой лупцює суперлиходія — бух! хрясь! ззззак!

Мені здається, що в житті бувають однозначні моменти, коли є лише два варіанти розвитку подій. От як морозиво — ванільне чи шоколадне. Або арахісове масло — зі шматочками арахісу чи без. Метнути тату в голову водяну бомбочку чи стриматись і припинити обстріл — вибір за тобою. А іноді для того, щоб усе твоє життя перевернулося з ніг на голову, достатньо лише трьох простеньких слів.

— Я хочу подзюрити.

Того доленосного вечора ми з Заком уже більш як годину сиділи в нашій хатці на дереві, і я ледь тримався, аби не набурити в штани. Світячи собі ліхтариком, я читав старий випуск «Підлітків-титанів», а Зак робив домашку з математики. Він завжди був трохи зубрилом і, перш ніж стати Юнаком-Зіркою, у школі для вчителів був зірковим хлопчиком.

— Ну то йди, — сказав брат, помахом олівця розв'язавши квадратне рівняння. — Я ж тебе не тримаю.

Насправді мені просто не хотілося злазити мотузкою драбиною в таку темінь. Потім доволі важко дертися нагору, це основна проблема. Не те щоб я був якийсь чахлик, але скажімо так: ви мене навряд чи побачите на олімпійському п'єдесталі. У мене алергія на трав'яний пилок, а ще я маю ступні химерної форми, тому

ношу такі спеціальні штуки для взуття, які називаються ортезами. Я був у захваті, коли мама вперше сказала, що мені треба з ними ходити. Просто «ортез» звучало так, ніби це частина обладунку суперсолдата, але, коли їх привезли, виявилося, що це звичайні вигнуті устілки і вони не мають нічого спільного з екзоскелетом кіборгів. Той четвер був суцільним розчаруванням.

Я виткнувся з хатки.

— Може, прямо звідси подзюрити?

— Ану киш! Киш звідси, нестерпне дитя!

Зак усього на три роки старший за мене, але, коли я роблю те, що його дратує, він називає мене дитям. З усього, що я терпіти не можу в браті, обзивання дитям стоїть на сорок сьомому місці. Не те щоб я вів список, не подумайте...

Ну добре, я таки веду список.

Навіть ще до того, як він став супергероєм, у списку було 63 позиції. Тепер їх більш як сто. Просто він дуже мене дістає.

Я спустився мотузкою і пішов у дім.

Подзюрив.

Коли за кілька хвилин я повернувся, Зак тихо сидів у темряві. Я зрозумів, що тут щось сталося, бо ж він перестав робити домашку. Я взяв ліхтарик і посвітив на братове обличчя. Той навіть не кліпнув.

— Заку, в тебе все нормально?

Він кивнув.

— Точно? А то ти якийсь... не такий.

Зак знову кивнув, дуже повільно, ніби щось напружено обдумував, а потім хрипко промовив:

— Здається, зі мною оце зараз трапилося щось надзвичайне. Люку, я змінився.

Теж мені новина. Місяців шість тому тато покликав мене поговорити. Як він сказав — на чоловічу розмову. Ми сиділи в його гаражі (мабуть, тому, що то найбільш «чоловіче» місце в будинку), і тато сказав, що я почну помічати в старшому братові деякі зміни.

— Зак вирушає у велику подорож.

— Клас! А коли? Можна мені його кімнату?

— Це не зовсім та подорож, про яку ти подумав, — стомлено зітхнув батько. — У Зака починається перехідний вік. У нього, наприклад, голос зміниться.

— Ооо, він говоритиме як робот далекий із серіалу «Доктор Хто»?

— Ні, не так, як далекий.

— Жаль.

— На його тілі виросте більше волосся.

— Ооо, як у перевертня?!

— Ні, не так, як у перевертня.

Виявилося, що цей перехідний вік не така вже й прикольна штука. Тато ще щось казав про особистий простір і дівчат, але, якщо чесно, я вже не дуже слухав після того, як мене так обляпали з далеком та перевертнем.

Тож, коли Зак у нашій хатці сказав про зміни, я вже знав, що відповім. Я стулив губи і з серйозним виглядом кивнув, як кивав лікар, коли повідомляв, що в мене залозиста лихоманка.

— Боюсь, ти підхопив перехідний вік.

Зак ніби й не чув мене. Він дивився на свої руки і знайвертів ними перед собою.

— Здається, в мене є суперсили.

2. ЗОРБОН

Зак, певно, здурів... Та чого дивуватись — така купа домашки кому завгодно зірве клямку. Але тут у мене виникла підозра. Брат знав, що я дуже люблю комікси, і постійно кпив з мене, називаючи моє захоплення дитячою пристрастю. Тому я приготувався до розіграшу.

— Суперсили, кажеш?

Я склав руки на грудях і недовіжливо усміхнувся.

— То ти тепер умієш літати чи, може, метати з пальців блискавки?

На братовому обличчі з'явився допитливий вираз.

— Цікаво... — задумливо протягнув Зак, після чого випростав руку і почав робити в моєму напрямку

різні неймовірні рухи пальцями, наче якийсь недолюбний чарівник-початківець.

Блискавки з пальців не летіли, та вони мене вже не хвилювали: брат учудив таке, що вразило мене не менше. Ліхтарик вилетів із моєї долоні, крутнувся в повітрі і ляпнувся в простягнуту Закову руку. Брат міцно обхопив його пальцями і розплився в усмішці.

Не-ре-аль-но!

Але Зак це зробив. Він силою думки і незграбним порухом руки змусив ліхтарик літати. І це сталося насправді, бодай йому! У мого брата таки була суперсила!

Її наукова назва — телекінез, щоб ви знали. Вона є в багатьох героїв коміксів, та це вперше я побачив її в житті. Хоч як не хотілось, я мусив визнати, що це таки круто. Суперкруто. Але ж не казати таке Закові!

— Я так розумію, блискавок сьогодні не побачу, — натомість сказав я, прикинувшись розчарованим.

— Що?!

Брат подивився на мене як на ідіота.

— Ти *бачив*? Ти бачив, що я зробив?

Я більше не міг прикидатися, я реально був вражений. Однак моє благоговіння швидко змінилося іншим почуттям: від заздрощів я став зеленим, як Халк. Куди там минулому Різдву, коли Закові подарували iPhone, а мені — черевики.

— Це ж геть не чесно! Як так вийшло, що ти отримав суперсили? Ти ж навіть не читаєш коміксів!

Ще пару хвилин я давав волю праведному гніву — коли я серджусь, то заливаюсь багрянцем — а потім, видихавшись, плюхнувся на підлогу й ображено надувся. І хоч мене ледь не розривало від заздрощів, я таки мав усе знати.

— Як це сталося?

Зак поглянув ніби крізь мене, втупився в якусь розмиту цятку на стіні і лише потім розповів таке, у що складно було повірити... Як і повірити в те, що все це сталося хвилину тому.

— Ти пішов, і тут я почув удаліні дивне гуркотіння. Виглядаю — у небі якісь вогники. Я подумав, що то, мабуть, метеоритний дощ. Але ж ні — ті вогні наближались до мене, ще й швидко. Небо осяяли сотні білих смуг, які ось-ось мали б дістатися сюди, однак раптом усе завмерло. І тоді до мене дійшло, що це не метеоритний дощ...

Брат замовк, глибоко вдихнув і прошепотів:

— Це був інопланетний зореліт.

У мене аж дух перехопило. До цієї миті найбільш вражаюча історія, яку зумів розказати Зак, була про погану стрижку і чіхуа-хуа, та й то — про чіхуа-хуа він узагалі міг прибрехати.

— Здоровецький синій овал завис у легкому мареві прямо отут, над хаткою, — Зак показав тремтячим пальцем у небо. — Поки я його розглядав, на зорельоті відкрився люк — з отаким звуком: уууп! чіпшіпші! — і в промені світла з'явилася сяйлива чоловіча постать. На прибульці був блискучий пурпуровий костюм, плащ із високим золотим коміром і золоті черевики. На грудях красувалися три зірки, які пульсували, ніби живі серця. Голова була куполоподібна, без жодної волосинки, але він мав ріденьку бороду, яку постійно погладжував під час розмови. Прибулець привітався, склавши до купи три пальці, і відрекомендувався Повелителем Зорбоном, мандрівником між світами та представником Вищої Ради Фродакс Вонтрен Рррнфарг. Коли він говорив, здавалося, що всі слова з великої букви. Зорбон розповів, що він прибув з іншого всесвіту, який від нашого різниться тим, що там зелений та червоний кольори помінялися місцями і бісквітні торти інакші на смак.

Тут Зак задумався.

— Ну, не геть інакші. Просто трохи не такі.

З відчуженого братового погляду я здогадався, що цей дріб'язковий факт про торти здавався йому неймовірно значущим, а отже, була небезпека, що він почне молоти про бісквіти.

— Та ну їх, ті торти! Розкажи про суперсили!

Зак труснув головою, наче вийшов із трансу.

— Ага, точно. Ну, Зорбон сказав, що Вища Рада обрала мене для виконання особливої місії, від якої залежатиме доля обох наших всесвітів. Місія ця така важлива, що, як я не впораюсь, це обернеться катастрофою для *тфільйонів* живих істот.

— Два всесвіти? Ти мусиш урятувати *два* всесвіти?

Це в його стилі. Одного всесвіту моєму братові замало. Теж мені ударник праці.

— Але чому ти? — схлипнув я.

Зак задумано глянув на двері.

— Схоже, ця хатка на дереві — перехід між світами.

От тобі на. Хоч стій, хоч падай. Наша хатка — портал між світами. А з іншого боку...

— І що?

Зак стенув плечима.

— Думаю, я перша людина, яку Зорбон зустрів, діставшись сюди.

У мене відібрало мову. Рот відкривався, але слів чути не було: виходило тільки повітря, ніби з повітряної кульки. От хто так вибирає рятівника людства, га? Ну було б там хоч якесь пророцтво у стародавніх книгах чи щось типу того, а то ж схоже на те, що вищий розум вручив меч Абсолютної Сили першому-ліпшому шимпанзе.

— Зорбон сказав, що для успішного виконання місії, — продовжив Зак, — йому доручили наділити мене шістьма дарами — типу суперсилами, котрі допоможуть у цій нелегкій справі. Тоді він підняв руки і заговорив своєю чудернацькою інопланетною мовою...

«Ох, ну можна подумати, що є *нормальна* інопланетна мова!» — хотів я сказати, але вирішив не перебивати.

— А потім був червоний спалах... хоча, може, *зелений*. І я відчув, як моє тіло наповнює енергія. Здавалося, в мені кожен атом горить. Коли все припинилося, Зорбон вклонився і сказав: «ГОТОВО». Я спитав: «Що готово? Якими дарами мене наділено? Що в мене за місія?» А він: «Я НЕ МОЖУ СКАЗАТИ, БО ЯКЩО РОЗПОВІМ, ТО Є РИЗИК, ЩО СВОЇМИ СЛОВАМИ Я ЗМІНЮ МАЙБУТНЄ. БУДЬ-ХТО ТЯМУЩИЙ СКАЖЕ ТОБІ, ЩО ЦЕ ДУЖЕ ПОГАНО. З ЧАСОМ ТИ ПРО ВСЕ ДІЗНАЄШСЯ». Після цього Зорбон загадково усміхнувся і зник. Але перш ніж люк зорельота закрився, він сказав дещо з того, що мені можна знати. На його обличчі відбився переляк, і він промовив: «НЕ МЕЗИС УЖЕ БЛИЗЬКО». І зник. *Ууун! Чшшшшш!*

У мене ледь щелепа на підлогу не впала. Стільки всього, в чому треба розібратися. Так багато запитань. Але одна думка в моїй голові пхалася поперед іншими і не давала мені спокою.